

[Gert Petersen.]

USA og formodentlig tilsvarende beslutninger i Sovjetunionen — de er noget mere dulgte — er ganske uomtvistelige og kunne nok kræve en kommentar også i andre lande under en sådan udenrigspolitisk debat.

Udenrigsministeren sagde med hensyn til Vietnam, at bevisbyrden for, at en dansk anerkendelse af Nordvietnam vil virke gavnligt, må hvile på dem, som kræver en sådan anerkendelse, og det er i og for sig meget rimeligt. Jeg mener, at sagen er ganske klar. Det er Nordvietnam, som er den svagere part i den konflikt.

Dette være også sagt til hr. Per Federspiel, som holdt en meget rørende — nej, jeg tager måske fejl, det har nok været en af de andre ordførere, men der var i hvert fald én, som holdt en rørende og, i princippet i hvert fald, for nogle år siden ganske rigtig tale om Israel som den svagere part i Mellemøsten. Nordvietnam er den svagere part i Indokina under den krig, som foregår, og allerede derfor kunne Nordvietnam have brug for lodder, der kan tynge den nordvietnamesiske vægtskål ned under de forhandlinger, som foregår med verdens stærkeste militærmagt, der har placeret formodentlig omkring 400.000 mand i Vietnam. Allerede dér mener jeg der er en begrundelse for, at Danmark skulle følge Sveriges eksempel. Det ville bidrage til større ligevægt under forhandlingerne i Paris.

Af nøjagtig samme grund kan jeg naturligvis heller ikke tiltræde hr. Erik Kraghs dagsorden. Jeg må sige helt principielt, at jeg mener ikke, folketinget skal være bange for at henvende sig til en anden regering eller en anden stat og for den sags skyld heller ikke til en front, som jeg tror hr. Poul Schlüter sagde. Det er jeg ikke spor bange for, det kunne vi godt gøre, men jeg mener ikke, det er rigtigt i dette tilfælde. Der var andre dagsordener, jeg ville anse det for langt mere rigtigt af tinget at vedtage, men jeg skal nok undlade at foreslå dem i denne omgang.

I hr. Erik Kraghs dagsordensforslag opfordres Nordvietnam og den nationale befrielsesfront til at tage skridt, der kan føre til fredsforhandlinger. Det er i sig selv ret forbløffende, at man retter en sådan opfordring uden at nævne, hvilke skridt der

tænkes på. Hvis der tænkes på aftrapning, nedtrapning, som jeg tror også udenrigsministeren var inde på, ja, så må jeg minde om, at det er en uhyre uklar sag. Vi har gang på gang fået at vide også fra amerikansk side, ikke mindst af Averell Harriman, som en tid lang var chefforhandler i Paris, at der vitterlig var sket en nedtrapning nordfra, og der var sket en nedtrapning fra den nationale befrielsesfronts side, en militær nedtrapning, men at det amerikanske generalitet i Saigon ikke ville tage noget hensyn hertil og også holdt meldinger herom tilbage for pressen. Det oplyste Averell Harriman. Senere har der igen været modstridende oplysninger fremme om nedtrapning fra nogens side, mens det er benægtet fra militær side; eller også har militæret bekræftet det, men først med måneders forsinkelser, idet man samtidig meddelte, at nu var optrapning altså begyndt igen. Jeg synes, allerede den uklarhed, som råder omkring hele denne sag, nok kunne have inspireret hr. Erik Kragh til i hvert fald at komme med et noget mere klart dagsordensforslag, hvis han endelig vil gøre det.

Hr. Per Federspiel sagde, at der ikke var nogen her, der var uenig i ordlyden. Jeg synes, det er en ganske pudsig situation. Jeg indrømmer, det er en barok situation, det var også hr. Per Federspiels udtryk, hvis to partier, som i hvert fald åbenbart ikke er uenige i ordlyden, skal stemme imod denne dagsorden; men for hvem det er barokt, det kan man jo diskutere, og det må der så være andre der atgør. Jeg stemmer imod, og mit parti stemmer imod dagsordenen, simpelt hen fordi vi er uenige i den. Vi anser det for at være en ganske forkert henstilling til Nordvietnam og den nationale befrielsesfront, forkert i sit indhold og med den forkerte adresse.

Sigsgaard: I og for sig må jeg sige, at jeg er taknemlig for, at hr. Erik Kragh har stillet sit dagsordensforslag. Jeg sætter pris på, at man klart giver udtryk for sin opfattelse, det er alt for sjældent, det sker her i folketinget. Hr. Erik Kragh giver altså her udtryk for sin opfattelse, som i øvrigt ganske svarer til den officielle amerikanske. Ligesom hr. Gert Petersen finder jeg det bemærkelsesværdigt, at i hvert fald partiet ven-